

Werk

Titel: Maximu tu Marguniu Episcopu Kuth^{er}on Hymnoi Anakreonteioi

Autor: Margunius, Maximus

Verlag: Praetorius

Ort: Augustae

Jahr: 1601

Kollektion: DigiWunschbuch; Varia

Werk Id: PPN660732017

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PID=PPN660732017> | LOG_0011

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=660732017>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

καὶ ἵχν' εἰ μινάζον,
παθημάτων τε πλεθρὺς,
ἀκήρατον πρὸς ὄλβον
ζωῆς αἰὲ μνέσσης.
ταύτης ἐλθ' γενέσθ
κοινωνός, ὦ Φίλη μοι
ψυχῇ, ὅπως ἀνάρχω
σὺν πατρὶ καὶ λόγῳ τε
πνοῇ τε τῇ ἀχραντῷ
ἐσσομένοισι χρόνοισιν,
εὐδαιμόνως βιώσῃ,
τήσης καλὴν χορείην
λήξιν ποτ' ἐκέχσαν.

Τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑαυτὸν περαζό-
μιμον ὑπὸ τῷ πονηρῷ δαίμονι
ἱκετήριον τέταρτον.

Κλύδων με, Φεῦ, παράτλη
τραχὺς πόθων ἀνάγκων,
καταγίς ἡδὲ δφνὴ,
καὶ πνευμάτων ἑπαρσις,
ὄγκον φέρουσι φύσεως,
ζάλης φέρουσι πλεῖστον,

Vestigium

Vestigium haud perennans,
Affectuumque turba,
Collata vitam ad illam
Beatitate plenam,
Opulentiâ refertam
Verâ atque sempiternâ.

Hanc, Mens mea, opta & ambi,
Et particeps stude esse
Illius, ut Patrique,
Natoque, Spirituique
Coniuncta semper, ævum
Beata in omne vivas,
Et desinente nunquam
Tripudies choreâ.

H Y M N V S IIII.

Supplex, in se ipsum à malo Demo-
ne tentatum.

Fluctus me (eheu) marinus
Cupidinum improborum
Agitat graui procellâ,
Elatioque mentis
Tumida ac nimis superba:
Tumultus unde magnus

βυθῷ τε προπελάζει,
ὄλεθρον ἢ δ' ἀπειλεῖ,
καὶ πόντον, ὃς κάκιστος,
θαλασσὴν ἐν ἄλμῃ.
ἀργὴ δ' ἐπ' αἶψα τέχνη
ἢ ναυτικῆς κατέσθη,
ἀμνηγανεῖ τ' ὅλως
καὶ οἰακας σαλεύων.
λιμὴν πάρεστι δ' ἐσθλὴς,
καὶ πάντα νύξ καλύπτει·
καὶ κρύπτεται σελήνης
αὐγασμα νυκλιαῖον.
ἄσπρων σέλας δ' ἀπέσβη
ὄρφνης ἀμαυρότητι·
ἐλπίς τ' ἀπέδρα πάσαι.
ἐπιστάτης γὰρ ὑπνοῖ,
καὶ λοιπὸς ἐστὶν οἷτος.
τίπτε σφοδρὰν θυέλλην,
σάλον τε τῶν ἀήτων;

Existit

Existit, & profundo
Iam iamq; deprimens me,
Extrema comminatur,
Mortemq;ue, luctuosam
Præ ceteris, marinam.
Hic omnis otiosa est
Ars nautica, atq; cessat,
Nec exitum inuenire,
Quatiam licet gubernam,
Vllum valet: nec vsquam
Portus videtur ullus,
Terra aut videtur vlla.
Nocte omnia obruuntur,
Lunaq;ue noctiluca
Fax conditur tenebris:
Iubar omne nox & astris
Adimet polo restinctis:
Spesq; omnis auolauit.
Nauis magister ipse
Dormit: nihilq; restat
Nisi mors mihi oppetenda.
Cur, queso, cum ista cernas,
Et tam graues procellas,
Tam noxiosq; ventos,

κυδοιμὸν ἤδη τόσον,
καὶ ὀλκάδι βυθισμὸν,
καὶ κίνδυνον περὶ ὅσους
ψυχῆς ἐμῆς ταλαίνης
ὄπνοις ὄρων, σαῶσαι;
ἤδη ποτ' ἐν θαλάσῃ
πλοῖω μικρῷ πλοῖζων,
μύσας ξυῶν τε σοῖσι
δφνῶ κλύδων ὥρη
ὑπνον γλυκύν τ' ἰαυων,
κράζοντας ἡλέησας,
τῆτόν τε ἐκλινάσας,
ἐκόμεσας θάλασσαν.
ἡδὲ σφοδρὲς αἰήτας
γαληνιᾶν τε πείσας
ποντίζον αἰνὸν οἶδμα,
κράτ' λόγῳ ποῖο.
τί δ' ἤ γόος ἐμέσ τε,
ἄλγημα καρδιαῖον.

Rabier

Rabiem marisq, tantam,
Vehementiam & tumulti,
Nauisq, mersionem,
Periculumq,ue certum
Anima mea misella:
Cur, queso, quando cernis,
Seruator, ista, dormis?
Tu nauigans & olim
Mare cum tuis, minuta
In naue, cum procella
Grauis, & feri tumultus
Incumberent, ab imo
Pelagusq,ue concitarent,
Capiensq,ue tum quietem,
Misertus es tuorum
Clamantium, atque somno
Oculis procul fugato
Mare sopijsti, & iras
Venti hinc & hinc ruentis
Compescuisti, & omnes
Ponti truces procellas,
Verbi tui unius vi.
Quare ergo, cum eiulatum &
Cordis mei hunc dolorem, &

συναγμὸν ἡδὲ θρήνης,
Φωνὴν ὁμῶσιν τε
(τί γάρ, μάκαρ, σὲ φεύγῃς)
εἰδὼς, καλῆνι ὤζαν
αὔραν τετὴν περ αἶαν,
πνοῆς ἄημα τερπνόν,
Φαεσφόρον τε αἰγλήν,
μακρὰν φέρεις τοσῶτον
ψυχῆς ἐμῆς σωτήρ;
ἢ λῦσεν εὐθὺς ὄρφναν,
ἢ παῦσε βορβορώδη
χειμῶν ἐμῶν λογισμῶν.
καί μοι ἐνεσι πάντες,
παῦρα δὲ εἰ, τί θᾶυμα;
αὐτὸς δίδῃς τὸ λείπον,
χορηγὸς ὦν ἐτόιμ' ὦ.
ὠνεΐδεις σὺ τῶτο
μύσσης τεοῖς, ὅμως δὲ

Suspiria

Suspiria hausta ab imo,
Et lacrimas meas, &
Vocem meam & silentia
Noris, Beate (quid te
Rerum omnium lateret?)
Seruator, usq; differs
Tam longum opem tuam à me,
Tuam & serenitatem,
Placidumque mollis auræ
Risum, tuæque lucis,
Amabilem nitorem,
Gratissimumq; fulgur.
Illa illico potesset
Meam hanc fugare noctem, &
Sedare concitados
Mentis meæ tumultus,
Cæno ac luto refertos.

Etiam mihi fides est:
Si parua, res' ne mira est?
Tu quod deest mihi adde,
Benigne munerator.
Quamuis id exprobaris
Socijs tuis reprehensis:
Tamen serenitate

Stânas

δῶκας τὴν γαλήνην.
ἰὼδ' ἐγὼ ὀκείνον
ἔγνω δοθέντα πείραις
κακώσεων δυσόϊσων
βροτοκλόνος δράκοντι,
Ἑλλῆς τῆς διδούσης,
ὡς αὖν Φανῇ δέικται.
ἐμὲ δ' ἔτι τοῖον ἔχον
ἐκ ἐμπάγῃ κρατίστῃ
ψυχῆς πλάτει ἀγωγῇ.
τοῦναντίον δ' ἐμᾶλλον
ἢ βορβόρῳ μέμιγμαι
αἰσχρῶν αἰεὶ ἐρώτων,
οἷσιν τε τῶνδ' ἀλήκτω,
καὶ μυρίων ῥυπασμῶν
ἐπὶ ῥοαῖς πέφυμαι.
ὅ δ' ἐξέκαυζα πῦρ μοι,
ἀσθήσεων ἀνόϊξ,
ἐπικλίσθητ' ἀβέλω
ἐμῆς φρενός γ' ἀνάνδρως,
αἰεὶ τέφραν φυλάττει
ὅπως μέλαθρα καίῃ

Ipsos

Ipsos tua beasti.

Iobum scio datum olim

Cruciatuum figuris

Varijs & haud ferendis

Examinandum ab illo

Dracone, qui saluti est

Infestus usque nostra,

Te hoc largiente, Iustus

Probatu inde ut esset.

Animo at meo ipse tantum

Nego datum esse robur.

Imo in luto volutor

Fædi usq; & usq; amoris,

Indefinente que æstro

Stimulor, maleq; inhaerent

Macula mihi atq; sordes.

Quem verò ego excitaui

Ignem mihi ipse, apertis

Quasi sensuum fenestris,

Temerariaque stultæ in-

-clinatione mentis,

Focum usque & usque servat

Nolentis ac volentis,

Quo ad adibus periculum

θλινῆκάκας βελίαρ
ἐκόντα ἢ δ' ἄκοντα.
καῦσιν, λόγε, δροσίξεις
ὁ πρὶν τὸ πῦρ σὺ τρεῖψας
κατὰ δροσιν πρὸς αὔραν.
χειμῶνα σὸν τε νῆυμα
σερῆννυσι θαλάσσης
φλοῖσθον πολὺν γ' ἐχέσης.
σβέσας σὺ καὶ ἐμὸν πῦρ,
παύσας σὺ καὶ κλύδωνα,
οἷς με βροτοκλόν Θηρ
ὀσημέραι καλᾶζῃ.
ἀμήχανον τί γάρ σοι;
ὦ πάντα ἔνδοξ' εἰσὶν,
ὅσ' ἐκ ἀνυσὰ θνητοῖς,
ἔτ' αὖ χερὸς βροτείας.
μένειν ἢ εἰ πυρᾶν τε
θέλεις, θαλάσσιόν τε
σαρκὸς κλόνον μελαίνης,
θλοκεῖ ἢ τῆτο λῶον

Incendij

*Incendij creavit
Dolo malo Belia.*

*Verbum ô Patris supremi,
Exstingue rore flammam hanc,
Qui roscidâ aurâ & olim
Violentiam represti
Clibani, atq; temperasti.
Nutus tuus tumultum
Maris & graues procellas
Compescat unus omnes.
Tu, queso, & hunc meum ignem
Extingue, & hunc tumultum
Compesce, & has procellas,
Homicida quæis petit me
Leo indies malignus.
Quid tu haud patrare possis?
Cui omnia expedita
Sunt, pronâq; & parata,
Quæ nemo homo patrare aut
Humana dextra possit.
Quòd si manere & ignem hunc,
Et hos meæ marinos
Carnis voles tumultus,
Et id tua videtur*

epidp

ἔμμεν τεῇ παροίῃ,
ὅπως φρονῶ τὰ μείω
ὁφρῶν τε μὴ ἐπαίρω,
ἵπερ μισήτὸν ἔωλεν
ἢ πλείοσι βροτοῖσι,
μήτοι γε σὺ παρσώπῳ,
δίδοξ γ' ἐμοὶ χάριν σὴν,
φέρειν ζάλην κλονῆσαν,
φέρειν δὲ πῦρ με καῖον,
ψυχᾶς ὅμως ἐμᾶς τε
καὶ νῦν μέλοντ' ὁ ἀγνῶ,
ὅπως αἰεὶ γεραίρω,
ὕμνῳ τε σεῖο ρίζαν,
ἄφραστον ἢ δὲ γέννασθαι
τὴν σὴν ἐμῶ σαωτήρ,
ἢ πνεύματ' ὁ μεγίστ' ἔχ
ἐκπεμψὲν ἀκράαντον,
σὺ μεσάτην πατρός τε.

Prestart

Præstare prouidentia,
Vt humilis ac remotus
Procul insolente fastu
Viua: (Superba quippe est
Exosa mens & ipsis
Mortalibus: quid autem
Credas Dei ante vultum?)
Mihî gratiâ tuâ adsis,
Patiens feram vt procellas
In me tumultuantes,
Ignemq; qui me adurit:
Anima vt tamen mihi atq;
Mens pura semper insit:
Celebrare quò queam vsque
Hymnisq; prædicare
Diuinitatis ortum,
Generationem & illam
Tuam, bone ò Redemptor,
Quam nemo quit profari,
Sanctiq; missionem
Flatus, tuumq; Patrem
Medij inter atque teipsum.

E

Toũ